

Το προσφυγικό μέσα από την ποίηση και τον φωτογραφικό φακό

των Α.Β. και Πάολα Ρεβενιώτη

Η μικρή αυτή συλλογή από ποιήματα είναι το αποτέλεσμα της σκληρής πραγματικότητας με την οποία ερχόμαστε αντιμέτωποι. Η τέχνη μπορεί να μεταμορφώνει, να αναπαριστά, να ανακουφίζει ή να συγκινεί τον δημιουργό και τον δέκτη, παραμένει όμως ενίοτε αναγκαία φυγή προς κάτι ανώτερο από μια μασκαρεμένη και σκληρή ζωή.

Τα ποιήματα τούτα γεννήθηκαν ανάμεσα στα κρύα βράδια αυτού του χειμώνα από την Α.Β. ενώ οι φωτογραφίες που τα συνοδεύουν αποτελούν μικρό δείγμα από το φωτογραφικό υλικό της Πάολα Ρεβενιώτη για το ντοκιμαντέρ που ετοιμάζει με θέμα το προσφυγικό.

Τις ευχαριστούμε θερμά για την εμπιστοσύνη τους.

Barikat

Εσύ κοιμάσαι

Εσύ κοιμάσαι

Εκείνα συνεχίζουν να θαλασσοπνίγονται

Το ξέρω πώς εκεί είχαν σπίτι-

ίσως πιο άνετο από το δικό μας

Και τα ρούχα τους να ήταν πιο όμορφα

από αυτά που φοράς

Όμως δεν είχαν τύχη αρκετή

Πάει το σπίτι

Πάνε τα ρούχα

Πάνε κι οι γονείς μωρό μου

Κι εκείνα φύγανε μακριά

Να επιζήσουν από τους βομβαρδισμούς

Μα στοιβαγμένα τόσα μαζί

στο καρυδότσουφλο που τα έβαλαν

Τα πήρε η θάλασσα αγκαλιά
και χάσανε τα πάντα
Δε θέλω να σου πω ότι φοβάμαι
Ο πόλεμος είναι παντού
Θα σου πω ένα τραγούδι χαρούμενο
Και θα γεμίσω το δωμάτιο με χρώματα
Να μη μάθεις ακόμη την αλήθεια
A.B
Σε όλα τα παιδιά του κόσμου αξίζει μόνο αγάπη

Φτωχός μα πλούσιος
Τσέπη μου άδεια
Γεμάτη μου καρδιά
στα πεζοδρόμια πλαγιάζει η αγάπη μου
με τενεκέδες και χαρτόκουτα ντύνει τις άδειες ώρες
κι απλώνει το χέρι για λίγα ψίχουλα
Περνάνε βιαστικοί οι διαβάτες που δεν έχουν πια ψυχή
Κοιτούν παράξενα πολλοί
Την αγάπη μου ξαπλωμένη μες το κρύο
Να την ντύσει όμως κανείς δε προσπαθεί
Τα όνειρα της πιο εύκολο είναι να σκοτώσουν
Το πιάτο μένει για μέρες άδειο στη γωνιά
κρατάει συντροφιά στην άδεια τσέπη

Σωσίβιο

Σωσίβιο σημαίνει έσωσα

Σώζω

Ζω

Μα όχι εδώ

Στα νερά του Αιγαίου κορμιά νεκρά

Σαν ναυάγια στέκουν

Μάτια θολά

Δε μπορώ να τα αντικρίσω

“Πόσοι είναι;” αναρωτιέμαι

Πόσοι άνθρωποι, πόσα όνειρα πνιγμένα;

Πόσα στόματα κλεισμένα;

Να σπάσω χίλια κομμάτια τη σιωπή τους

Τη σιωπή μου, τις σιωπές σας

Να φωνάξω

Να ουρλιάξω

Φτάνει

Όχι άλλα θύματα

Όχι πια ποιήματα

γεμάτα από θάνατο

Αν σκίσω τη σελίδα άραγε θα χαθούν;